

29 Ιουνίου 2014

Κύριε γνώρισέ μου αυτόν τον άγνωστο - Μον. Ιωσήφ Γρηγοριάτη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Robin Macar -me and my shadow

Μον. Ιωσήφ Γρηγοριάτη

“Κύριε γνώρισέ μου αυτόν τον άγνωστο. Ξέρω τὸ ὄνομά μου, τὴν ἡλικία μου, τὸ βάρος μου, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου, ὅμως τὸν ἑαυτό μου δὲν τὸν γνωρίζω. Αὐτὸς σὲ μένα τὸν ἴδιο, παραμένει κρυμμένος καὶ ἄγνωστος. Ἐσὺ ὅμως Χριστέ μου, πὸς «ἐξετάζεις νεφροὺς καὶ καρδιές» τὸν γνωρίζεις. Ἐσὺ γνωρίζεις

κάθε ἄνθρωπο ἐρχόμενο εἰς τὸν κόσμον, «ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ». Ἐσὺ κρατᾷς στὰ πλαστουργικά σου χέρια τὴν φωτογραφία τοῦ μυστικοῦ καὶ ἀγνώστου ἑαυτοῦ μου, σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Τί δὲν θὰ ἔδινά νὰ ἀποκτήσω αὐτὴ τὴν φωτογραφία Κύριέ μου! Νὰ τὴν κρατήσω μπροστὰ στὰ μάτια μου. Νὰ δῶ ἐπὶ τέλους ποιὸς εἶμαι. Μία μυστικὴ φωνή μου λέει πὼς δὲν θὰ ἄντεχα νὰ δῶ τὴ φωτογραφία μου αὐτή. Καὶ ἂν τὴν ἔβλεπα, πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἀναγνωρίσω τὸν ἑαυτό μου. Γι' αὐτὸ Κύριε εἶμαι εὐχαριστημένος πὺ Ἐσὺ, γεμάτος ἀγάπη γιὰ μένα, κρατᾷς ἀποκλειστικὰ δική σου τὴν φωτογραφία τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μου. Γιατί ξέρω πὼς Ἐσὺ θὰ δουλέψεις μέσα μου γιὰ νὰ ἀποκαταστήσεις τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ νὰ τὴν παρουσιάσεις μὴ ἔχουσα σπῖλο ἢ ρυτίδα ἀλλὰ ἵνα ᾗ ἁγία καὶ ἄμωμος. Κύριε θέλω νὰ σοῦ δώσω τὴν δυνατότητα νὰ ἐπεξεργασθεῖς μέσα μου τὸν ἑαυτό μου...

Ἐαυτέ μου, σκάβε βαθειὰ τὸ πηγάδι τῆς αὐτογνωσίας, τῆς αὐτομελέτης. Ἐρεῦνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ ζωὴ σου. Γίνου ἀναζητητὴς γιὰ νὰ βρεῖς μαργαριτάρια καὶ ψήγματα χρυσοῦ ἀπὸ τὸ χρυσωρυχεῖο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ . (Ματθαῖος ικ' 44-46). Σκάβε καὶ ἄνοιξε τὸ χῶρο τῆς ὑπάρξεώς σου, γιὰ νὰ αὐξάνονται πιὸ πολὺ μέσα σου τὰ ἀποθέματα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Βάλε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ μέσα σου «τὸν θεμέλιον...ὅς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστὸς» (Α' Κορινθίους 3:2). Ἄν θέλεις νὰ ἀνέβεις «ψηλά», χαμήλωνε, σκάβε. Σκάβε ὅλο καὶ πιὸ βαθειά. Ἄνοιγε Κύριέ μου βαθειὰ τὸ πηγάδι τῆς αὐτογνωσίας καὶ τῆς ταπείνωσης..

Γιατί προσεύχομαι; Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ ἀπαριθμήσω στὸν Θεὸ τὶς ἁμαρτίες μου. Ὅχι γιὰ νὰ καυχηθῶ γιὰ τὰ ἔργα μου. Ὅχι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν συνείδησή μου, ὅτι δὲν παρέλειπα τὸ «καθῆκον» τῆς προσευχῆς. Ὅχι γιὰ νὰ κατακρίνω τοὺς ἄλλους «ἁμαρτωλοὺς» πὺ συνάντησα στὸ δρόμο μου. Οὔτε γιὰ νὰ ἀρχίσω ἢ νὰ τελειώσω «θρησκευτικὰ» τὴ μέρα μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πολυεύσπλαχνο Κύριο νὰ καλύψει μὲ τὸ πολὺ ἔλεός του, τὰ πολλὰ σφάλματά μου, τὰ ἀτελεῖ καὶ ἑλλιπῆ ἔργα μου, τὴν ἑλλειψη ἀγάπης καὶ κατανοήσεως τῶν ἀδελφῶν μου, τὶς πολλὰς ἁμαρτίες μου. Γιὰ αὐτὸ προσεύχομαι! Γιὰ νὰ ἀνανεώσω τὴ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μου στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν προσεύχομαι αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι μπροστὰ στὸν Ἅγιο Θεό ! “.

Πηγή: optiko.net